

TÚL SOK VALÓSÁG EGYSZERRE

TÚL SOK VALÓSÁG EGYSZERRE

Az örület mint túlzás, az örület mint látomás

Őrülnék neveztek. Nem is egyszer. Néha azért, mert túl sokat gondolkodtam. Néha azért, mert túl sokat éreztem. És néha egyszerűen azért, mert más szögből láttam a dolgokat. Idővel rájöttem, hogy az örület gyakran az a címke, amelyet arra aggatunk, amit nem tudunk besorolni. Ugyanaz az eszköz, amelyet a templom is használt. Adj neki kategóriát. Találj rá címkét. Tedd az embert annak egy gyengébb változatává, amit már ismertél. A szó évszázadonként változik. A funkció nem. Mégis van egyfajta örület, amely a túlzott érzékenységből születik. A túlzott kérdésből. Abból a képtelenségből, hogy elfogadjunk mélység nélküli felszíneket. Az örület egy szoba, ahol a gondolat gyorsabban fut, mint a nyelv. Ahol az érzelmek mind egyszerre érkeznek. Ahol a szív nem tudja becsukni az ajtajait. Aki átmegy rajta, soha nem jön ki változatlanul. Mert látott valamit. És amit egyszer láttunk, nem lehet nem látottá tenni. Sokan hiszik, hogy az örület az intelligencia ellentéte. Én nem vagyok meggyőződve róla. Néha közeli rokonok. Néha az örület nem más, mint a végső határáig eljutó intelligencia. Az a pont, ahol már nem lehet mederben tartani. Ahol túl sok összefüggést lát. Túl sok jelentést. Túl sok valóságot egyszerre.

És amikor ez megtörténik, a nyelv már nem elég. Csak a gesztus — vagy a csend — marad tökéletlen fordítónak. Ez a szoba egyik fele. Kívülről nézve túlzás. Belülről nézve valami egészen más. Van egy terület, amelyet kevesen ismernek fel. A káosz és a tisztánlátás között fekszik. A seb és a megértés között. Az összeomlás és az újjászületés között. Én tisztánlátó örületnek nevezem. Ott láthatóvá válnak az összefüggések. Lehullanak az álarcok. A

részletek beszélni kezdenek. Nehéz megmagyarázni. Aki soha nem élte át, összetéveszti a zavarodottsággal. Valójában az ellenkezője. Túlzott tisztánlátás. Túl sok valóság, egyszerre megfigyelve. Akik tisztánlátó örületben élnek, nincsenek elveszve. Egyszerűen olyan helyeken utaznak át, ahová mások még nem értek el. Egyszer meglátogattunk egy ügyfelet, aki soha nem fizetett időben. A késedelmei folyton visszajuttatták a lejárt számlák listájára. Még a hitelvezető is beszállt. Milánóból jött. Analitikusabb. Racionálisabb. Kevésbé érzelmes. Az ügyfél mégsem hallgatott rá. Telt az idő. Egy nap újra találkoztam vele. Azt mondtam:

Gratulálok. A neve már nincs rajta a lejárt listán. Végre olyan lett, mint mindenki más. Rám nézett. Elmosolyodott. És így felelt: Kedves barátom, nézze meg újra. Ha nem látott engem, az nem jelenti azt, hogy nem vagyok ott. Abban a pillanatban megértettem valamit. A tisztánlátó örület nem azt jelenti, hogy azt látod, ami nincs. Hanem hogy azt látod, ami van, miközben mindenki más másfelé néz. A túlzás és a látomás nem két szoba. Ugyanaz a szoba, és az ajtó, amelyiken belépsz, dönti el, milyen nevet adsz neki. Akik örületnek nevezik, kívül állnak. Nem a szobát írják le. A formátumot védik. És a formátum soha senkinek nem bocsátotta meg, hogy rajta kívül élt.

Ferdinando

Ferdinando Frega. Minden jog fenntartva. Hivatalosan bejegyezve és az Amerikai Egyesült Államok szerzői jogi törvénye által védve.